

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **FINEO Real s.r.o.**, IČ 09116800, se sídlem Sokolovská 694/102, Praha 8, zast. Mgr. Barborou Kvasničkovou, advokátkou, se sídlem Široká 36/5, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2023, č. j. 1239957/2023, sp. zn. S-MHMP 760439/2022/STR, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2023, č. j. 11 A 106/2023-14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2021, č. j. MCP6 512188/2021, Úřad městské části Praha 6 (dále jen „prvostupňový orgán“) k žádosti žalobkyně rozhodl o umístění záměru nazvaného *Novostavba bytového domu Bělohorská* na pozemcích parc. č. 2923, 2924/1, 3688/1 a 3723/1 v katastrálním území Břevnov. O tomto rozhodnutí následně rozhodl žalovaný v odvolacím řízení nadepsaným rozhodnutím tak, že jej zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji nadepsaným usnesením podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), odmítl. Městský soud shledal, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Z tohoto důvodu je žaloba proti němu podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná.

[3] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní uvedla, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv, přestože tímto rozhodnutím nebylo o věci rozhodnuto konečným způsobem. Z tohoto důvodu považuje rozhodnutí o odvolání za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., resp. za rozhodnutí, na které se nevztahuje výluka podle § 70 písm. a) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka rovněž upozornila na to, že proti rozhodnutí žalovaného nemohla využít opravný prostředek. Proto proti němu podala žalobu, čímž využila svého práva vyplývajícího z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka má s ohledem na uvedené za to, že její žaloba měla být městským soudem věcně projednána. Proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s napadeným usnesením městského soudu. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

[7] V daném případě je mezi účastníky sporná jediná právní otázka, a to, zda mělo být městským soudem věcně přezkoumáno rozhodnutí žalovaného, který v odvolacím řízení zrušil rozhodnutí prvostupňového orgánu a věc mu vrátil k novému projednání [§ 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v účinném znění], resp. zda byly v daném případě splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[8] Zmíněnou právní otázkou se Nejvyšší správní soud v minulosti zabýval již několikrát. Zaobíral se jí i jeho rozšířený senát, který v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS, uvedl, že *„[p]okud nadřízený správní orgán rozhodnutí k odvolání účastníka řízení zruší, a věc vrátí prvostupňovému orgánu k novému projednání, takové rozhodnutí odvolacího orgánu nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219, věc Veverí Centre). Rozhodnutí odvolacího orgánu nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresáta, neboť není finálním rozhodnutím ve věci. [...] účinky rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým ruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a účinky zrušení rozhodnutí již pravomocného jsou nesrovnatelné. Zatímco zrušení pravomocného rozhodnutí na základě přezkumného řízení nebo obnovy řízení otřásá právy a povinnostmi, o nichž má jejich adresát již důvodně za to, že jsou neotřesitelná, zrušení prvostupňového rozhodnutí na základě řádného opravného prostředku žádné obdobné účinky nemá.“*

[9] Uvedený právní názor Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zastává konstantně (srov. např. rozsudky ze dne 14. 1. 2022, č. j. 3 As 135/2020-44, ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 As

pokračování

327/2021-22, či ze dne 10. 5. 2023, č. j. 10 Afs 353/2022-88), přičemž si je vědom práva na soudní ochranu před veřejnou mocí vyplývajících z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ten však, jak vyplývá i z jeho znění, nelze vykládat absolutně. To znamená, že ne každé rozhodnutí správního orgánu lze přezkoumat ve správním soudnictví. Správní soudy přezkouvávají v řízení o žalobě proti rozhodnutí finální rozhodnutí správního orgánu, což plyne již ze základního principu, jímž je subsidiarita správního soudnictví.

[10] Nejvyšší správní soud dovodil z uvedeného přístupu k žalobám proti druhostupňovému rozhodnutí, jímž je to prvostupňové zrušeno a věc vrácena, výjimku ve vztahu k specifické právní úpravě svobodného přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35). O tu však v daném případě nejde. Nejvyšší správní soud přitom neshledává žádný důvod k tomu, aby se od své konstantní judikatury odchýlil. Je zřejmé, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí došlo pouze k tomu, že se věc vrátila do stadia řízení u prvostupňového orgánu, který o ní znovu rozhodne. Rozhodnutí žalovaného tedy nic nemění na (neotřesitelných) subjektivních veřejných právech a povinnostech stěžovatelky, neboť se jím tato práva a povinnosti nezakládají, nemění ani neruší (jak se tomu naopak zpravidla děje u finálních správních rozhodnutí).

[11] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud o žalobě stěžovatelky rozhodl správně, přičemž výroky napadeného usnesení náležitě odůvodnil. Rozhodnutí žalovaného není konečné, nýbrž naopak předpokládá pokračování správního řízení. Z tohoto pohledu by jeho přezkum ve správním soudnictví byl předčasný. Dojde-li posléze k tomu, že prvostupňový orgán žádost stěžovatelky zamítne, může stěžovatelka proti jeho rozhodnutí brojit odvoláním, kde bude oprávněna uplatnit všechny své námítky. V případě nevyhovění tomuto odvolání (a vydání konečného správního rozhodnutí) se stěžovatelka může domáhat ochrany svých práv ve správním soudnictví.

[12] Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k uvedenému závěru, nezabýval se stěžovatelčím návrhem na přerušení řízení z důvodu jí podaného podnětu k provedení přezkumného řízení.

[13] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak uplatnitelné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu